

braného majetku v § 74 zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 329 sb. z. a n. ve znění novely ze dne 13. července 1922, čís. 220 sb. z. a n. (zákon náhradový). Veřejnoprávní povahu této povinnosti dosvědčuje zřejmě to, že podle § 21 zákona čís. 118 z r. 1920, pokud se týče podle § 7 zákona ze dne 11. června 1919, čís. 330 sb. z. a n. dohlížení na splnění řečené povinnosti náleží Státnímu pozemkovému úřadu a že vymáhati příspěvky k fondu pro zaopatření zaměstnanců velkostatků, zřízenému k zabezpečení starobních a invalidních požitků zaměstnanců na zabraném majetku, přísluší Všeobecnému pensijnímu ústavu neb úřadu státnímu správou fondu pověřenému (§ 73 (9) náhradového zákona). Protože tedy jde o povinnost veřejnoprávní a nikoli podle práva soukromého, nelze se jejího splnění domáhati pořadem práva (§ 1 j. n.). Jest mylným názor odvolacího soudu, že ustanovením § 74 (1) zákona náhradového o povinnosti vlastníků (požívatelů) zabraného pozemkového majetku zajistiti na svůj náklad poskytované pense a dary z milosti ve prospěch požívatelů pensí a darů z milosti, byl pro tyto oprávněné založen soukromoprávní nárok na ono zajištění. K podstatě zmíněných zaopatřovacích požitků jejich zajištění nenáleží, z ní nárok na ně neplyne, o nárok ze smlouvy nejde a proto případný nárok na zajištění podle § 74 náhradového zákona nárokem soukromoprávním, uplatnitelným pořadem práva není. Jako veřejnoprávní může povinnost k zajištění zaopatřovacích požitků uložena zákonem čís. 118 z r. 1920, pokud se týče zákonem náhradovým a dotyčnými nařízeními býti uplatňována toliko příslušným pořadem správním. Oprávněnému rekursu žalované do usnesení odvolacího soudu bylo tedy vyhověti a podle §§ 477 čís. 6 a 478 c. ř. s. se usnésti, jak se stalo.

Čís. 8041.

Schválil-li Státní pozemkový úřad příklep nemovitosti stížené zákazem podle zákona o zajištění půdy drobným pachtýřům, výslovně jen ohledně určitého vydražitele, vyžaduje se k povolení opětnej dražby, ježto vydražitel nesplnil dražební podmínky, povolení všeobecné.

(Rozh. ze dne 11. května 1928, R I 320/28.)

Při dražbě nemovitosti, stížené zákazem zcizení podle § 23 zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n., schválil Státní pozemkový úřad příklep vydražitele Martě J-ové. Ježto Marta J-ová nesložila nejvyšší podání, žádal jeden z vymáhajících věřitelů o opětnou dražbu, již soud první stolice povolil, kdežto rekursní soud žádost zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Svolení Státního pozemkového úřadu zní výslovně jen na jméno Marty J-ové jakožto vydražitelky. Má-li tedy povolena býti opětnej

dražba, protože vydražitelka nesplnila dražební podmínky, musí předloženo býti povolení všeobecné, neboť při opětné dražbě mohl by zákazem zcizení omezenou polovici dlužníkovu vydražiti jen někdo jiný, na nějž svolení nezní, a tu příklep nemohl by býti udělen. I kdyby bylo lhostejno, zda se zvolí forma podmíněčného povolení dražby, t. j. s výhradou, že návrhovatel svolení předloží, či zda se zamítne jeho návrh do té doby, než je předloží, nebyla by tím stěžovatelka nijak ve svých právech zkrácena a neměla by tedy příčiny k stížnosti do usnesení rekursního soudu, jenž zvolil formu druhou, ale přece podotknouti jest, že tato druhá forma odpovídá zákonu.

Čís. 8042.

Mylná zpráva rovná se špatné radě ve smyslu § 1300 obč. zák. Ten, kdo podal za odměnu mylnou zprávu, ručí sice podle zákona jen, dopustil-li se při tom nedopatření, smlouvou však může býti stanoveno ručení za výsledek. Lze se zaručiti, že ze zboží bude vyměřena určitá celní sazba.

(Rozh. ze dne 11. května 1928, Rv I 1177/27.)

K dotazu žalovaného zaručila se žalující zasílatelská firma, s níž byl žalovaný v obchodním spojení, za to, že zboží, jež bylo žalovanému zasíláno, bude vycleno určitou sazbou. Zboží bylo však ve skutečnosti vycleno sazbou vyšší a, ježto se žalovaný zdráhal zaplatiti rozdíl, domáhala se jeho zaplacení na něm zasílatelská firma žalobou. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Pokud se tkne dovolacího důvodu nesprávného právního posouzení věci podle § 503 čís. 4 c. ř. s., tu především nebylo odvolacím soudem tvrzeno, že žalobkyně, oznamujíc celní sazbu, udělila žalovanému »radu«, odvolací soud však právem postavil nesprávnou zprávu naroveň špatné radě (§ 1300 obč. zák.; tak i Ehrenzweig, II. sv. první polovice, das Recht der Schuldverhältnisse, Vídeň 1920, § 398, str. 606). Arciť ručí ten, kdo za odměnu takovouto »zprávu« udělí, podle zákona jen, dopustil-li se při tom nedopatření. To však nevylučuje, by ručení za výsledek, zde za použití určité celní sazby, nemohlo býti stanoveno smlouvou. V této příčině sama žalobkyně v dovolání připouští, že její prohlášení, že bude za vyclení udaným clem ručiti, bylo žalovaným »přijato« (§ 861 obč. zák.), tvrdí však, že toto přijetí týkalo se jen prvních dvou zásilek, a že názor odvolacího soudu, že záručné prohlášení se týkalo